

EPISTULA LEONINA XXXII

N.B.! EPISTULAS LEONINAS ACCIPIS **GRATIS** ET **SINE ULLA OBLIGATIONE**. NAM LEO LATINUS PUTAT HOMINIBUS LATINAM LINGUAM DISCENTIBUS AUT DOCENTIBUS CORDI ESSE VERBA LATINA. SI TAMEN TALES EPISTULAS ACCIPERE NON VIS, RESCRIBE HOC NOBIS: TUM STATIM NOMEN TUUM EX INDICE ACCEPTORUM TOLLEMUS.

ARGUMENTA

SENTENTIOLA CAROLI LINNEI - MYTHI GRAECORUM: Symplegades – FABELLA GRIMMIANA: Mensula cibifera (*“Tischlein deck dich!”*) – VOCABULA DOMESTICA (I).

LEO LATINUS OMNIBUS HOMINIBUS
LATINAM LINGUAM AMANTIBUS SAL.PL.DIC.
S.V.B.E.E.V.

Cara lectrix, care lector,

en iam habes Epistulam Leoninam tricesimam secundam. Cum in duabus Epistulis praeteritis (EL XXX et XXXI) rettulerim de rebus gravioribus historicis philologicisque, hac in Epistulâ Leoninâ animum Tuum recreare studeo et mytho Graeco et fabellâ fratrum Grimmianorum puerili, c.t. “Mensula cibifera”. In fine invenies vocabula domestica priora; sane interdum haud facile est tales terminos technicos aut in Latinis litteris invenire aut secundum grammaticam Latinam novis rebus nova nomina imponere. At nos Latinitatis vivae defensores oportet ne aspernemur moderna vocabula cottidiana et technica et similia huiusmodi; nam, ut ait Carolus Linneus magnus Suetus plantarum animaliumque nomenclator: “Nomina si pereunt, perit etiam rerum cognitio.”

Utinam Tibi placeant verba Latina quae sequuntur.

D.21. m.Mart. a.2010 medullitus Te salutat

Nicolaus Groß

LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.com/>

**«NOMINA SI PEREUNT,
PERIT ETIAM RERUM COGNITIO»**

CAROLUS LINNEUS

(1707-1778)

MYTHI GRAECORUM (XVIII) : Symplegades

Mythi Classicae Antiquitatis a Gustavo Schwab Theodiscê narrati,
a Nicolao Groß Latinê redditi.

De Symplegadibus

Phineus grato animo commoto valedixit servatoribus sui, qui profecti sunt ad nova atque varia pericula subeunda. Primo per quadraginta dies impediti sunt cauris, usque dum sacris precibusque ad duodecim deos omnes factis id adepti sunt, ut iter accelerarent. Optimê navigabant, cum subito iam procul audiverunt strepitum magnum. Quae erant et riparum resonantia et stridor aquae marinae compressae et crepitatio Symplegadum, quae iterum iterumque una cum alterâ collidebantur unaque ab alterâ repellebantur. Tiphys gubernator vigilans constitit ad gubernaculum. Euphemos heros in nave surrexit dextrâ manu planâ tenens columbam. Phineus enim vaticinatus erat, si columba intrepidê inter saxa pervolavisset, Argonautis quoque permissum iri, ut audacter pernavigarent. Modo saxa aperiebantur: Euphemos columbam emisit; omnes capita sustulerunt animis suspensis. Columba volavit per media saxa, at iam iam eadem appropinquabant, mare spumans cum stridore nubi simile effervuit; fremitus erat in aëre et in aquâ. Nunc saxa colliderunt, sed pennis caudae extremis resectis columba feliciter pervolaverat. Tiphys autem magnâ voce remiges adhortatus est, sed tum saxa denuo aperta sunt, ut fluctu in spatium intersitum influente navis intraheretur. Nunc pernicies Argonautis imminebat: unda ingens iis obolvebatur, qua aspectâ omnes capita declinaverunt. At Tiphys iussit a remigando desistere, ut undâ spumosâ innoxie sub carinam provolutâ navigium super saxa tolleretur, quae erant unum ad alterum annatura. Heroes tam vehementer laborabant, ut remi incurvarentur; nunc Argo gurgite denuo in media saxa derepta est. Iam saxa utrimque alvo navigii illidebantur; tum Minerva dea tutatrix invisibiliter eam impulit, ut feliciter

pervaderet Symplegadibusque ne quid disteretur nisi puppis tabulae extremae. Heroes cum reviderent aethera et mare apertum, metu mortis superato respirantes sibi visi sunt ab ipsis inferis emersisse. »Hoc« Tiphys vocavit »non est factum vi nostrâ. Sensi enim post me valere Minervae manum divinam, cuius vigore navis per saxa est propulsa! Nunc nihil iam nobis erit timendum; hâc periculo superato omnes labores ceteri a Phineo dicti nobis sunt faciles.« At Iason capite maestê concusso: "Bone Tiphys" inquit "ego temptavi deos eo quod Peliam sivi mihi hoc inceptum imponere; melius sivilsem ab illo me in partes concidi! Nunc noctes post dies dego gemens, non de me sollicitans, immo, de vestrâ tantum vitâ et salute curans necnon deliberans, quomodo vos e periculis tam atrocibus servans patriae reddam integros.« Sic heros locutus est, ut sodales temptaret. At illi Iasoni laetê adiubilantes postulabant, ut porro proficiscerentur.

**MYTHUM ARGONAUTARUM
A GUSTAVO SCHWAB NARRATUM
IN LATINUM CONVERTIT**

**LEO LATINUS
NICOLAUS GROSS**
<http://www.leolatinus.com/>

DE MENSULÂ CIBIFERÂ

Aliquando erat sartor, cui erant tres filii et una tantum capra. Capra autem, cum eius lacte omnes alerentur, egebat pabulo bono ideoque cottidie ducenda erat ad pascua. Quod faciebant filii aetatis ordine. Aliquando filius maximus natu illam adduxit ad coemeterium, ubi nascebantur herbae sapidissimae, ibidemque illam sivit devorare et circumsilire. Vespere, cum esset tempus domum eundi, ex illâ quaesivit: "Heus capra, esne satura?" Capra autem respondit:

**"Tam satura nunc sum,
ut nullum velim folium!
meh! meh!"**

"Ergo veni mecum domum," puer dixit,

resticulâ apprehensâ illam duxit in stabulum, ubi alligavit. "Quid nunc," vetus sartor inquit, "Caprane satis est pasta?" "O," filius inquit, "illa tam satura nunc est, ut nullum velit folium." Pater autem voluit rem audire ex ipsâ caprâ, descendit in stabulum, bestiam permulcens interrogavit: "Heus capra, esne satura?" Capra autem respondit:

"Vae mihi, qui sum satura?
Fossulas persilui, nulla prata
invêni nulla folia amata
meh! meh!"

"Eheu!" sartor inquit „quid audio ex te!“ Sursum cucurrit, puerum est allocutus: „Heus mendacissime, qui contendisti capram esse saturatam, sed eam sivisti esurare?“ et tam vehementer irâ incensus est, ut perticâ mensoriâ de pariete sumptâ filium foras fugaret.

Postridie alterum filium ordo vocavit; qui locum quaesivit bonis herbis abundantem, quas capra devoravit omnes. Vespere, cum domum ire voluit, ex illâ quaesivit: „Heus capra, esne satura?“ Capra autem respondit:

"Tam satura nunc sum,
ut nullum velim folium
meh! meh!"

Convivis congregatis filius scriniarius medio in conclavi mensulâ collocatâ: »Heus mensula« inquit »obtege te!« At mensula nullo modo commota tam vacua mansit quam alia mensa, quae sermonem non intellegat. Tum socium miserrimum, cum mensulam suam cum aliâ permutatam esse cognosceret, puduit, quod visus est mendax. Cognati autem eum irridentes neque pôti neque pransi domum reverterunt. Pater autem pannis resumptis perrexit sarcire atque vestes facere, filius autem apud magistrum scriniarium denuo opus suscepit exercendum. Filius minor natu tiro factus erat molitoris. Tirocinio finito magister: »Quia« inquit »tam bene te gessisti, tibi dono asinum generis extraordinarii: Qui neque carrum trahit neque fert saccos.« »Ad quemnam finem idem est utilis?« socius iuvenis interrogavit. »Qui exspuit aurum« molitor respondit. »Eum si in panno collocaveris et dixeris >Bricklebrit<, hoc animal bonum nummos aureos tibi spuet ex corpore et anteriore et posteriore.« »Hoc« socius inquit »est pulchrum«, magistro gratias egit et profectus est quoquo terrarum. Quandocumque egebat auro, asino suo nihil dicebat nisi >Bricklebrit<, deinde pluebat nummos aureos et socio molitori nihil

faciendum erat nisi illos colligere. Quocumque veniebat, nihil emebat nisi optimum, et quo quid maiore pretio, eo libentius, nam semper nummis abundabat. Cum aliquamdiu per terras circumvagatus esset, intra se cogitavit:

>Patrem petam; si venero cum asino aurifero, ille iram suam oblîtus me benignê recipiet<.

Accidit autem, ut hic filius veniret in eandem cauponam, in quâ fratri suo mensula permutata erat. Asinum manu cum duceret, caupo bestiam volebat secum abducere et alligare, sed iuvenis socius: »Ne nimiam des operam, equum meum griseum ipse in stabulum ducam et ipse alligabo, ut sciam, ubi stet.« Caupo hoc miratus sensit aliquem, cui ipsi asinus esset curandus, non multum habere corollarii. Cum autem peregrinus duos nummos aureos e sacculo

exemptos ei daret et diceret, ut sibi aliquid boni emeret, caupo oculis emissis rapidê attulit cibos quam optimos. Cenâ sumptâ conviva quaesivit,

quantum deberet.

autem pecuniae nolens dixit nonnullos nummos esse

Tum socius sacculo sed sensit

pecuniae Caupo alterius parcere illi etiam aureos addendos. manum indidit, nummos

esse iam consumptos. »Exspecta« paulisper, inquit »caupo, ibo aurum allatum«, et abiit pannum secum auferens. Caupo cum nesciret, quidnam hoc sibi vellet, animo curioso summis digitis illum secutus, portâ stabuli a peregrino conclusâ per foramen portae inspexit.

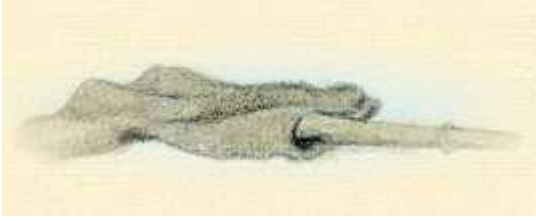
Peregrinus autem asino substravit pannum, vocavit >Bricklebrit <, et sine morâ bestia coepit tantum auri spuere e parte corporis anteriore et posteriore, ut terra imbre aureo

vehementer verberaretur. »Babae!,« caupo inquit, »hic nummos celeriter percutit! Tale marsuppium haud malum est!« Conviva autem pecuniâ solutâ cubitum iit, sed caupo nocte subrepsit in stabulum, asino nummario abducto

alium asinum in illius locum subduxit. Postridie primâ luce socius cum asino profectus opinatus est se secum abducere asinum auriferum. Meridie autem patrem advênit, qui gavisus est illum revidens et libenter recepit. »Quid factum est de te, mi fili?«

vetulus interrogavit. »Molitor factus sum« filius respondit. »Migratione factâ quidnam tecum attulisti?« »Nihil nisi asinum«. »Asini hîc loco satis multi sunt« pater inquit »mallet futurum fuisse, ut afferres bonam capram.« »Ita« filius inquit »sed non est asinus vulgaris, sed asinus aurifer: Si dixero >Brickebrit<, hoc bonum animal tibi spuet tot nummos aureos, ut totus pannus contegatur. Advoces, quaeso, omnes cognatos, eos omnes faciam divites.« »Hoc placet« sartor inquit »deinde non iam necesse erit suendo vexari«, prosiluit cognatos convocaturus. Omnibus congregatis molitor illos iussit locum concedere, pannum evolvit, asinum in conclave adduxit. »Nunc attendite« dixit et vocavit >Brickebrit<, at ea quae decidêrunt, nequaquam fuêre nummi aurei, et apparuit istam bestiam artis auriferae esse prorsus imperitam, nam non omnis asinus tantum proficit quantum ille. Tum molitor miserrimus spe deceptus animadvertit se esse fraudatum, et veniam petivit a cognatis, qui haud divitiores revertêrunt quam advenerant. Quid plura? Pater non potuit quin acum resumeret et filius quin quaestum sibi pararet apud molitorem. Frater autem tertius susceperat tirocinium artis

tornandi, quae, quia est ars difficilis, ei fuit diutius discenda quam illis aliae. Fratres autem maiores ei per

litteras nuntiaverunt, quam male sibi res evenisset et quomodo vespere ultimo a caupone essent privati pulchris rebus mirificis. Tirocinio autem finito tornator magister socio, quia is bene se gesserat, donavit quendam saccum dicens: »Cui inest baculus.« »Saccum quidem subbaiulabo, qui erit mihi utilis, sed quid faciam baculo, qui inest? Quo saccus gravabitur.« »Hoc tibi dicam,« magister inquit, »si quis quid tibi male fecerit, dicas, quaeso, verba quae sunt >Exi e sacco, bacule!< et iam baculus e sacco exsiliet inter homines istosque tam hilariter suggillabit, ut per octo dies nullo modo se moveant; nec idem baculus desinet sugillare antequam dices >Bacule, redi in sacco!<.«

Gratiis actis socius saccum subbaiulavit; quandocumque aliqui ei molestias afferebat, dicebat: "Exi e sacco, bacule!"; tum sine morâ baculus e sacco exsiliebat et unum post alterum sugillabat vestem aut colobium vehementer excutiens. Iuvenis tornator ad cauponam illam vespere perveniens, ubi fratres erant fraudati: »Licet« inquit »inveniantur mensula cibifera et asinus aurifer et similia: licet hae res sint bonae, quas haud parvi facio; at haec omnia nihil sunt, si comparantur cum thesauro, quem comparatum mecum fero hâc sacco.« Caupo auribus arrectis: >Quidnam<, cogitavit, >per deum Fidium, istud est?. Hic saccus certe plenus est lapidibus pretiosissimis; aequum est hanc quoque rem a me possideri, nam omne trinum bonum est<. Hora somni cum esset, conviva scamno se incubuit necnon saccum suum cervîci supposuit. Caupo autem, cum putaret convivam iam artê obdormivisse, adiit, perquam lentê atque cautê saccum movebat et trahebat

experiens, num eum
posset abstrahere
aliumque illius loco
supponere. At hoc iam
diu exspectaverat
tornator. Caupo modo
volebat saccum animosê
abstrahere, tum tornator

vocavit: »Exi e sacco, bacule!« Deinde sine
morâ bacellus e sacco evector cauponem tam
vehementer et cauponis dorsum et nates
percutiebat, ut iste clamaret miserabiliter, sed
quo maiore voce clamabat, eo vehementius
dorsum suum pulsabatur a baculo, usque dum
tandem lassatus in solum decideret. Tum autem
tornator: »Nisi« inquit »reddideris mensulam
cibiferam et asinum auriferum, saltatio
repetetur.« »Iam desine,« caupo questus
animo depresso, »Libenter reddam omnia, si
quidem curaveris, ut in sacco maneat iste
gnomus execrabilis!« Tum socius: »Utar
clementiâ, sed cave, ne iterum agas malignê!«
Deinde vocavit: »Bacule, redi in saccum!« ut ille
quiesceret. Postridie mâne tornatur cum
mensulâ cibiferâ et asino aurifero domum
migravit ad patrem. Filium revidens sartor
gavisus quaesivit ex eo, quidnam didicisset in
regione peregrinâ. »Mi care Atta,« ille
respondit, »factus sum tornator.« »Sanê ars
sollertissima,« pater inquit, »migratione factâ
quidnam tecum attulisti?« »En rem pretiosam,«
filius respondit, »baculum e sacco exeuntem.«
»Vah!« pater vociferatus »baculum! Quem
afferre non fuit operae pretium! Talem tibi

bore.« »At talem non
dixero »Exi e sacco,
o exsiliet et cum isto

qui male mihi vult, saltat saltationem fatalem.
 Hôc autem baculo recuperavi mensulam
 cibiferam et asinum auriferum, quos caupo
 trifur furatus erat fratribus meis. At nunc voca
 illos ambos et invîta omnes cognatos, ut eos
 saturem et esculentis et potulentis eorumque
 sacculos auro compleam.« Sartor autem vetulus
 huic promisso parum confidebat, sed denique
 cognatos adduxit. Tum tornator pannum
 conclavi imposuit, asinum auriferum introduxit,
 fratri dixit: »Nunc, care frater, loquere cum
 asino.« Molitor autem dixit: >Bricklebrit<, et
 statim nummi aurei decidêrunt in pannum,
 quasi exortus esset imber rapidissimus. Deinde
 tornator mensulâ allatâ dixit: »Care frater,
 loquere cum eâ.« Vix autem scriniarius dixerat
 »Mensula, obtege te!«, iam mensula erat
 obtectâ pulcherrimisque patinis obsita. Tum
 facta est cena pollucibilis, qualem sartor in
 domo suâ numquam habuerat antea. Itaque
 sartor acum et filum et perticam mensoriam et
 levigatrum armario reclusit et unâ cum tribus
 suis filiis vivebat laetê atque magnificê.

At quonam pervênit illa capra, cuius causâ
 sartor fugaverat tres filios suos? En audi, hoc
 tibi dicam: Ea, cum sui pudêret capitis calvi,
 cucurrit ad cavernam vulpis, quo se abderet.
 Vulpes mas cum domum veniret, e tenebris a
 duobus oculis magnis ardentissimis tam
 minaciter aspectus est, ut territus recurreret.
 Tum ursus in eum incidens cum animadverteret
 vulpem esse valdê perturbatum, dixit: »Heus
 frater vulpes, quid de te,
 cur vultus tuus est tam
 contortus?« - »Eheu,«
 respondit vulpes, »in
 cavernâ meâ sedet bestia
 quaedam ferocissima,
 quae me aspectavit
 oculis ardentissimis.« -
 »Istam« ursus inquit

»mox expellamus«, cum vulpe iit ad cavernam eamque inspexit; at cum oculos ardentissimos aspiceret, ipse cohorrui: quia cum bestiâ tam atroci nullam rem habere voluit, ipse fugâ salutem petivit. Tum in eum incidit apis, quae, cum animadverteret illum se non bene habere, quaesivit ex illo: »Heus urse, vultus tuus est morosissimus, ubi remansit hilaritas tua?« - »Tu quidem« ursus inquit, »melius te habes. At in domo vulpis sedet bestia atrocissima oculis torpidis instructa, quam non possimus expellere.« Apis autem dixit: »Miseret me tui, urse, equidem sum miserum animalculum infirmum, quod vos in viâ non respicere soletis, at tamen puto me posse vos adiuvari«. Deinde apis volavit in cavernam vulpis, consêdit in caprae capite tonso tamque vehementer pupugit, ut capra prosiliret, vehementer micciret, tamquam furore correpta curreret quoquo terrarum; neque ullus usque ad hanc horam scit, quo ista capra cucurrerit.

**Hanc fabulam Grimmianam
e theodisco sermone in Latinum convertit
Nicolaus Groß
LEO LATINUS**

<http://www.leolatinus.com/>

VOCABULA DOMESTICA (I)

ex Orbe Picto pentaglotto excerpta et Latinê reddita

CORBEIL, Jean-Claude/ ARCHAMBAULT, Ariane: PONS Bildwörterbuch Deutsch-Englisch-Französisch-Spanisch-Italienisch. Stuttgart etc. (Ernst Klett Sprachen) 2003.

In hōc Orbe Picto mirabili 35.000 (triginta quinque milia) notionum imaginibus sunt illustrata et quinque linguis Europaeis denominata: Theodiscâ et Anglicâ et Francogallicâ et Hispanicâ et Italicâ. Nos autem coepimus addere vocabula Latina, quorum hōc loco praebemus partem primam, quae spectat ad res domesticas (VII. = VOCABULA DOMESTICA I. Provinciae rerum, quarum imagines et vocabula in Klettiani Orbis Picti paginis 920 (nongentis viginti) inveniuntur, sunt hae quae sequuntur:

I.ASTRONOMIA – II. TERRA – III.REGNUM PLANTARUM – IV.REGNUM ANIMALIUM – V.HOMO – VI.NUTRIMENTA ET INSTRUMENTA COQUINARIA – VII.DOMESTICA – VIII.PLASSATIO DOMESTICA ET OPERA HORTULANA – IX.VESTIMENTA – X.INSTRUMENTA PERSONALIA – XI.ARS ET ARCHITECTURA – XII.COMMUNICATIO ET INSTRUMENTA GRAPHEICA – XIII.TRANSPORTUS ET VEHICULA – XIV.ENERGIA – XV.SCIENTIAE – XVI.SOCIETAS - XVII. ATHLETICA ET LUDICRA.

Babae, quanta copia! quanta ubertas! quanta multiplicitas! Qui Orbis Pictus etiam lexicographis Latinitatis recentioris est aurifodina et cornu copiae. Nam iidem vocabulis linguarum, praesertim Romanicarum, in eodem indicatis usi saepe perfacile inveniunt vocabulum Latinissimum. En cara Lectrix, care Lector,

habeas primam partem domesticam huius enchiridii singularis vocabulis Latinis ditificatam (**VOCABULA DOMESTICA I**).

Nicolaus Groß

LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.com/>

THEODISCE	ANGLICE	FRANCOGALLICE	HISPANICE	ITALICE	LATINE
p.243 HAUS	HOUSE	MAISON	CASA	CASA	DOMUS, -ŪS F.
p.244 ANLAGE	LOCATION	EMPLACEMENT	DISPOSICIÓN	DISPOSIZIONE	DISPOSITIŌ, -ŌNIS F.
Außenansicht eines Hauses	exterior of a house	extérieur d'une maison	exterior de una casa	esterno di una casa	cōnspectus exterior
Zierbaum	ornamental tree	arbre d'ornement	árbol ornamental	pianta ornamentale	arbor topiāria
Zaun	fence	clôture	vallado	staccionata	saepēs, -is f.; saepīmentum, -ī n.
Gemüsegarten	vegetable garden	jardin potager	huerto	orto	hortus olitōrius [ULP.dig.50,16,198]
Terrasse	patio	terrasse	terraza	patio	xystus, -ī m. [CIC.Acad.2,9]
Giebel; Giebelfeld	gable	pignon	hastial	timpano	fastigium, -ī n.; tympanum, -ī n. [VITR.3,5,12]
Belüftungsfenster	gable vent	évent de pignon	respiradero	griglia aerazione	fenestella *aërophora
Dachfenster	skylight	lanterneau	lucemario	lucernario	fenestella tēctī
Blitzableiter	lightning conductor	paratonnere	pararrayos	parafulmine	*alexicercaunon, -ī n. [ngr.]
Kaminaufsatz	chimney pot	mitron	caperuza de la chimenea	comignolo	obtegmentum fūmārī
Schornstein	chimney	cheminée	chimenea	camino	fūmārium, -ī n.
Dach	roof	toit	tejado	tetto	tēctum, -ī n.
Gesims	cornice	corniche	cornisa	cornicione	corōna, -ae f. [VITR.3,5,11]
Treppenvorbau	stone steps	perron	escalinata	scala esterna	scāla externa

Kellerfenster	basement window	fenêtre de sous-sol	ventana del semisótano	finestra del seminterrato	fenestra hypogēi
Hecke	hedge	haie	seto	siepe	saepēs vīva
Rasen	lawn	pelouse	césped	prato	caespes, -itis m.
Beet	bed	massif	cuadro	Aiuola	āreola, -ae f.
Gehweg	pavement	trottoir	acera	marciapiede	crepīdō viāria
Vorbau	porch	porche	porche	portico	porticus, -ūs f.
Zufahrtsweg	driveway	entrée de garage	entrada del garaje	violetto di accesso	via +accessōria
Garage	garage	garage	garaje	garage	stabulum raedārium
Regenrohr	downpipe	descente de gouttière	bajada de aguas	pluviale	tubus pluviālis
Dachrinne	gutter	gouttière	canalón	grondaia	stillicidium, -ī n.; colliciae, -ārum f.pl.
Mansardenfenster	dormer window	lucarne	tragaluz	abbaino	fenestella subtegulāna
Rabatte	border	bordure	arriate	bordura	antēs, -is m. [pl. VERG. Georg. 2, 417; COLUM. 10, 376; PAUL. Fest. p. 16M.]
Gartenweg	garden path	allée de jardin	enlosado del jardín	violetto del giardino	sēmīta hortēnsis
Böschung	bank	déclivité du terrain	desnivel	scarpata	dēclivitās, -ātis f.
Schuppen	shed	remise	cobertizo	rimessa	tugurium, -ī n.
Grundstücksgrenze	property line	limite du terrain	lindero	confine di proprietà	cōnfinium proprietātis
Lageplan	site plan	plan du terrain	plano del terreno	pianta	dēlineātiō +situālis [2. J.W.Fuchs, Lexicon Latinitatis Nederlandicae Medii Aevi, p. 2114]
p.248 Schwimmbecken	pool	piscine	piscina	piscina	natābulum, -ī n. [APUL. for. 16; IUL. VAL. 2, 9]
Freistehendes Schwimmbecken	above ground swimming pool	piscine hors sol	piscina elevada	piscina fuori terra	natābulum *supersolāneum [Scheller/Ruhnken, Lexicon Latino-Belgicum auctorum classicorum, t. 2, p. 1527: supersolaneus, -a, -um, i.e. qui est super solo. Fest. in Subsolaneae; cfr subsolaneus]
Skimmer	skimmer	skimmer	skimmer	skimmer	*dēsuctrum, -ī n. [PALLAD. 1, 9, 4; 37, 2 desugere, desuctus]
Filter	filter	filtre	filtro	filtro	cōlum, -ī n.

Pumpe	pump	pompe	bomba	pompa	antlia, -ae f.
Stütze	upright	montant	montante	montante	fultūra, -ae f.
Wand	wall	mur	muro	parete	pariēs, parietis m.
Eingebautes Schwimmbecken	sunken swimming pool	piscine enterrée	piscina enterrada	piscina interrata	natābulum + interrātum/ *īnsolāneum
Stufen	steps	escalier	escalones	scalini	gradūs, -uum m.pl.
Überlauf	discharge outlet	buse de refoulement	boquilla de vertido	scarico	*redundāculum, -ī n. [cfr spiraculum]
Unterwasser-Strahler	underwater light	projecteur sous-marin	foco subacuático	faro subacqueo	lūmināre subaquāneum
Bodenablauf	main drain	bonde de fond	desagüe de fondo	scaricatore	dēfluvium fundī
Sprungbrett	diving board	tremplin	trampolín	trampolino	suggestus dēsultōrius
Badeleiter	ladder	échelle	escalera	scaletta	scāla natābulī
Becken	diving well	fosse à plonger	vaso	vasca immersione per	alveus natābulī
Skimmer	skimmer	skimmer	skimmer	skimmer	*dēsuctrum, -ī n.

Haec vocabula domestica
excerpsit et in Latinum convertit

Nicolaus Groß
LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.com/>

Proxima pars sequetur: VOCABULA DOMESTICA (II)

